

LESLIE WOLFE

JEIGU
DINGČIAU

Iš anglų kalbos vertė
Mantas Barcas

Sofoklis

VILNIUS, 2024

*Reiškiu nuoširdžiausią padėką Markui
Freybergui, Niujorko teisės pasaulio virtuozui
ir geram draugui, be jo meistriškų patarimų
būčiau pasiklydusi teismų sistemos subtilybėse.*

Jeigu skaitote šį laišką, aš jau dingusi.

Ir tik šie puslapiai suteiks jums galimybę geriau mane pažinti, suvokti, kas glūdi mano širdyje, ir susirūpinti mano likimu tiek, kad norėtumėte nors truputį atitrūkti nuo kasdienybės ir skirti laiko, didžiausio savo turto, dingusios moters paieškoms. Kad pamėgintumėte padėti man grįžti namo.

Mano planas – kiek įmanoma labiau supaprastinti jums šią užduotį. Šiame segtuve rasite surinktas informacijos nuotrupas, iš kurių ir susideda žmogaus gyvenimas. Mano gyvenimas. Tarsi įmantri dėlionė iš nuotraukų, banko sąskaitų, vartotojo vardų ir slaptažodžių socialiniuose tinkluose, pirštų atspaudų, DNR duomenų. Dvidešimt devyneri mano istorijos metai, perteikti vos keliomis fotografijomis: vienos iš jų jau spėjusios išblukti nuo laiko, o kitos dar naujos, ryškios – visos vienodai reikšmingos. Jeigu kas nors įdėta į šį segtuvą, kad ir kas tai būtų, privalote peržvelgti kuo objektyviau ir nešališkiau. Tik taip galėsite patys nuspręsti, ar tai kaip nors susiję su mano dingimu.

Jei galėčiau, dabar visa tai rašydama tikrai nesidrovėčiau – tiesiai šviesiai iškločiau, kas iš tiesų nutiko. Tačiau negaliu. Neturiu krikščioninio rutulio, kuris padėtų nuspėti ateitį. Kol sėdžiu prie rašomojo stalo savo jaukiuose namuose ir rašau šį laišką, sudėtinga net mąstyti apie košmarišką tikimybę, kad tai nutiks.

Kad pradingsiu. Vien nuo tokios minties šiurpsta visas kūnas.

Kaip sužinoti, kurie faktai taps esmine informacija, padėsiančia įveikti mano dingimo mįslę? Kaip iš didžiausio per gyvenimo kelionę susikrauto prisiminimų lobyno išsirinkti tas detales, kurios jums padės mane surasti?

Šiaip ar taip, turiu bent pamėginti. Aklai. Tarsi žmogus, apčiuopomis besibraunantis per juodžiausią tamsumą. Gležnas, tačiau nesustabdomas. Trokšte trokštantis, kad jį nutviektų ir išlaisvintų ryškiausi šviesos spinduliai.

Nors situacija mirtinai rimta, sudarydama šį segtuvą prisiminiau vieną žaidimą, kurį vaikystėje žaisdavau su geriausia drauge. Turiu kalbėti kuo tiksliau, todėl pasitaisysiu: ne vaikystėje, o paauglystėje, kai buvau bepradedanti į pasaulį žiūrėti kitomis akimis, bet vis dar tikėjau magija, kuri mano gyvenimą pavertė nepakartojamu stebuklu. Prisimenu, kaip savaitgaliais ruošdavausi į kelių dienų išvykas, pasirengusi tyrinėti, užkariauti pasaulį ir paversti jį tokiu, kokio norėjau pati. Prisimenu rutuliukus nuo kandžių ir sunkiai nuplaunamą naftalino kvapą, gadinusį apetitą ir netgi kėlusį galvos skausmus. Tačiau net ir jis netrukdė rašyti slaptų laiškų, įmanomų perskaityti tik veidrodžio atspindyje, naudojant da Vinčio mėgstamą pranešimų kodavimo būdą. Esu kairiarankė, todėl rašyti atbulai man yra paprasčiau nei daugeliui kitų žmonių. Bet apie ką aš čia? Nukrypau nuo temos.

Šią akimirką mano gyvenimas turbūt irgi kažkuo panašus į veidrodiniu kodu pateiktą žinutę, kurios niekaip nepavyksta perprasti. Tačiau jei surastumėte tinkamą veidrodį, jums prieš akis atsivertų visos joje užkoduotos paslaptys. Sužinotumėte viską, ką mėginu pasakyti, bet niekaip nerandu tinkamų žodžių.

Supraskite: baiminuosi dėl savo gyvybės. Nesu tikra, ar paslaptis, kurią išsiaiškinau, ir tapo priežastimi, kodėl dingau ir kodėl dabar skaitote šį laišką. Žinau tik tiek, kad iki pat

kaklo įklimpau į šešėlių ir apgavysčių raistynus – neišvengiamus spąstus, kurie mane, tikėtina, jau beveik pražudė.

Mano vienintelė viltis esate jūs. Daugumai patinka išgalvoti nusikaltimai, kuriuos mato filmuose ar apie kuriuos skaito knygose. Tokie žmonės vengia pažvelgti į nusikaltimų realijas: jie atmeta tikrovę, įsisupa į netikėjimo skraistę ir mano, kad visapusiškas neigimas taps apsauginiu skydu, išlaikysiančiu jų gyvenimą nepriekaištingą ir saugų. O kiti – visiškai priešingi: nekantraudami spokso į kraujo balas ir su malonumu į plaučius traukia pirmąjį mirties dvelksmą, nepaliamajamai ieškodami atpirkimo ožių ir kurpdami melagingas istorijas, kurios patvirtina jų išgalvotus scenarijus. Šio tipo žmonėms kito kančių vilionė virsta svaiginama pagunda, iš kurios gniaužtų ištrukti neįmanoma.

Tačiau nei vieniems, nei kitiems negalima patikėti atskleisti tiesos. Ypač kai ši tiesa taip pat apgaubta storu melo sluoksniu ir nuo dienos šviesos apsaugota taip, kad niekas visiškai nieko nesuuostų. Ji pati amžinai paklūsta tam melui – lyg organizmas, kuris ne savo noru maitina aplink širdį apsivijusį parazitą.

Norėdami mane surasti, turėsite būti kitokiu žmogumi. Toku, kuris ne tik mėgaujasi išgalvotomis istorijomis apie nusikaltėlius ir kriminalų skiltimis laikraščiuose, bet ir ryžtasi pats stoti į kovą su nusikalstamumu. Žmogumi, turinčiu nepažabotos aistros daryti gyvenimą bent šiek tiek šviesesnį, ypač tiems, kurie atsidūrę pačiame dugne. Tikiuosi, kad esate būtent toks žmogus – pasiryžęs žūtbut atkapstyti tiesą – ir niekada nesustosite, kol negausite reikiamų atsakymų.

Toks jūsų likimas. Vien tik jūs dar galite mane surasti. Todėl meldžiu: suraskite.

Prieš užbaigdama šį trumpą laišką, privalau atsiprašyti savo mylimo vyro. Man labai gaila, kad radai šį segtuvą. Noriu, kad suprastum, jog tikrai ne nuo tavęs jį slėpiau. Tikiuosi, rasti

pavyko nesunkiai. Aišku, tu ir taip viską apie mane žinai, tad šiuose puslapiuose nėra tokios informacijos, kuri galėtų tave nustebinti. Segtuvą paslėpiau todėl, kad ji atrasiąs asmuo gaus neribotą prieigą prie viso mano gyvenimo: kas esu, ką turiu, ką myliu. Tu jau ir taip viską žinai, bet jeigu tiek galios pakliūtų į rankas netinkamiems žmonėms, padariniai būtų siaubingi. Taigi, nusprendžiau jį paslėpti – tiek nuo landžių namų tvarkytojų, tiek nuo atsitiktinių pernakt užsibūnančių svečių. O tu, akivaizdu, jį radai ir perdavei mano dingimą tiriančiam detektyvui. Todėl ačiū tau už viską. Galbūt tai padės grąžinti mane bent akimirksniu anksčiau.

Turiu šį tą pasakyti kiekvienam, kas man neabejingas. Su prantu, mano žodžiai nepalengvins kančių, kurios taip smarkiai spaudžia jums širdį. Bet vis tiek noriu, kad tai žinotumėte. Esu stipri, ištverminga. Atlaikysiu bet ką. Tėvai mane puikiai išauklėjo. Nesu iš tų moterų, kurios linkusios pasiduoti be kovos. Tiesiog nepamirškite to ir žinokite, kad jau skaičiuoju sekundes, kol vėl visi būsime kartu.

Todėl meldžiu pavartyti šiuos puslapius ir rasti atsakymus į jums kylančius klausimus, ne visus gal dar ir spėtus užduoti. Mano laisvė – jūsų rankose. Niekas kitas manęs neišgelbės.

Raskite mane. Maldauju.

Šiek tiek anksčiau

– Alana, juk jau viską aptarėme.

Nusivylimo, persmelkusio mano vyro balsą, nesupainiočiau su niekuo. Žvilgtelį jo pusėn, bet tučiuojau tęsiu darbą, kuriam reikia išskirtinio dėmesio: sluoksniuoti salotas su šonine. Jis nusuka žvilgsnį. Vengia manęs, netardamas nė žodžio, nė nekrustelėdamas. Pastebėjusi, kad taip nuo manęs nususuka, pasiduodu užplūdusiai graužachiai.

Jis teisus. Mes tikrai viską aptarėme. Ir aš jam pažadėjau.

Atidariusi šaldytuvą, į šoną pastumiu lentynėlėje sukrautus produktus, pastatau salotų dubenį ir dešimčiai minučių įjungiu laikmatį.

– Tu teisus, – linktelį ir, nuėjusi prie virtuvės salos, pritraukiu baro kėdę, kad galėčiau įsitaisyti priešais jį. – Ir mes vyksime. Viskas bus taip, kaip tarėmės. Rytoj.

Jo veidą nušviečia dėkingumo šypsnyšys.

– Mano šaunuoliukė.

Jis nužingsniuoja prie sandėliuko ir atidaro duris, tarsi būtų atvestas autopiloto ir ši veiksmą kartojęs šimtąsyk per dieną. Išsirenka apatinėje lentynoje laukiantį Burgundijos vyno butelį ir negaišdamas jį atkemša. Iššokdamas iš kakliuko, kamštis smagiai pokšteli. Pasigirsta, kaip kliuksi į dvi aukštas taures pilamas raudonis. Minutėlę tai tėra vienintelis garsas, trikdantis virtuvės ramybę.

Kilstelédama ranką sustabdu. Pilnos taurės man nereikia – noriu tik paragauti.

Įteikęs man trapaus stiklo indą su gėrimu, vyras pabučiuoja man į lūpas. Pakėlusi taurę pastebiu, kaip joje nuo saulės spindulių vėlyvą popietę žaidžia rubino spalvos kibirkštėlės. Pažvelgiu jam į akis ir mėgaujuosi iš jų sklindančia šiluma, meile, neįveikiama kantrybe.

– Myliu tave, Danieli, – tarsteliu lyg tarp kita ko.

Jo šypsena išblėsta. Kaktą po nepaklusniais rugių spalvos plaukais išvagoja raukšlės. Nė nepalietęs pastato taurę ant granito stalviršio.

– Mažute, kas negerai?

Krūtinę užspaudžia laukan besiveržiantis atodūsis. Dabar turėčiau nusigręžti aš. O norisi tik vieno – išmokti geriau nulepti emocijas.

– Tiesiog truputį neramu dėl to nevaisingumo gydymo, ir tiek.

Jo antakiai mažumėlę pakyla. Šypteliu. Visada dievinau šią savo žmogaus savybę: jo mintys aiškiai atsispindi veide, ir tai savotiškai žavinga – beveik naivu, tačiau ne visai. Bendraudamas su svetimais žmonėmis, jis elgiasi taip santūriai, kaip sugeba tik geriausi aktoriai. Tačiau su manimi išlaikyti šaltakraujškumo neįstengia.

– O kas tave gąsdina? – klausia jis meiliai ir supratingai, bet kartu išduodamas nejučia užplūdusį nerimą.

Prikandu lūpą ir prieš atsakydama bandau pasverti kiekvieną žodį. Nutariu prisidengti humoro skydu. Esu bailė: nesinori gadinti tobulos sekmadienio popietės, pradedant gilintis į pačias nemaloniausias tiesas. Kol laukiame vėstančių salotų, mieliau su vyru pasimėgausiu vynu, paskiau ramiai pavakarieniasime. Tokią privilegiją gauname gana retai, nes jis ilgiausias valandas praleidžia savo restorane.

– Dvyniai.

Atsakymas pats nuskrieja nuo lūpų. Danieliui žandikaulis atvimpia.

– Ką?

Pakreipiu galvą ir įsistebeiliju į jį.

– Na taip, vaistai nuo nevaisingumo padidina riziką. Jie skatina ovuliaciją, kartais netgi per daug. Galime susilaukti dvynių.

Netikėtai man pritrūksta oro. Pastatau taurę ant stalviršio, nespėjusi paragauti vyno. Delnas nuslysta ant pilvo, švelniai jį paglostau, lyg jau iš tikrųjų būčiau nėščia. Iš tos vietos, kur sėdi, – kitoje virtuvės salos pusėje, – Danielis nemato, ką darau. Niekaip nepavyksta užčiuopti prieš keletą sekundžių surastos humoro gyslos. Tarsi būtų staiga išdžiūvusi, o jos vietoje telikusi sausa, pražūtingų minčių persmelkta dykynė. Visgi sugebu žinią nuleisti juokais.

– Nors su dviem gal kaip nors susitvarkyčiau. Bet ar susitvarkytum tu?

Danielio šypsena ir džiugesys, tarsi auksas spindintis akyse, užlieja visą virtuvę. Matydama jį tokį šiek tiek sutrinku.

– Šaipaisi iš manęs? – paklausia stryktelėjęs ant kojų ir, pasukubom apibėgęs virtuvės salą, sutirpdo mane šiltame glėbyje. Panardinęs veidą man į plaukus, sukužda: – Tau nėra ko nerimauti. Jeigu tik panorėsi, susitvarkysiu ir su penkiais.

Švelniai stumteliu jį šalin. Mano sutuoktiniui viskas skamba kaip pokštas. Kartais net susimąstau, ar toks didžiulis noras turėti vaikų nebyloja, jog ir pats dar ne visai suaugęs.

– Danieli, aš rimtai. Galim...

– Kartu viską atlaikysime, pažadu. Užkandinės nešamas pelnas nesunkiai mus išmaitins.

– Apmokės ir koledžo išlaidas? Visiems penkiems? – atker-tu kandžiai, kaip ir anksčiau pakreipdama galvą, tačiau šįsyk – dėl kitos priežasties.

Aš jau neabejoju jo ketinimais. Tik begėdiškai flirtuoju, o kažkur sąmonės pakraščiuose sukiojasi mintys apie šaldytuve stovintį dubenį su salotomis, kurios, ištrauktos kiek uždelsus, praras visą traškumą.

Kai Danielis varpo mane tokiu žvilgsniu, atrodo iš prigimties patrauklus. Truputį susivėlę, saulės nubučiuoti plaukai, vis dar kvepiantys dušo geliu, šelmišką šypsena veide piešiančios papūstos lūpos, po pietų jau spėję prasikalti šeriai, braižantys, kai bučiuoja. Jo prisilietimas pulsuoja alkium, nuo kurio man krūtinėje prasiveržia giliausi ugnikalniai.

Tačiau šįkart visos ugnys labai greitai nuslopsta, nes prisimenu, apie ką kalbamės. Apie nevaisingumo gydymą. Per vizitą rytoj po pietų bus atliktos pirmosios injekcijos. Šios mintys nusmelkia lyg tiesiai ant galvos išpiltas kibiras – gal net visa statinė – ledinio vandens. Norisi tik klykti – tegu ir be žado.

Ramiai nustumiu jį ir, žingtelėjusi porą žingsnių atstupsta, pažiūriu į laikrodį.

– Vakariene gatava.

Danielis stovi kaip įbestas, atrodo šiek tiek suglumęs. Jo rankos, valandžiukę neryžtingai pakybojusios ore, neria į kišenes, o žvilgsnis iš po surauktų antakių sminga tiesiai į mane. Laimei, yra darbelių, kuriuos turiu atlikti, tad tučiuojau jų imuosi, nors ir nepavyksta taip greitai susisukti, kaip susisuka patyręs „restoranininkas“.

Mano vyras visada juokiasi, kai taip jį pavadinu. Kaskart tvirtina, kad Danio užkandinės, kuriai vadovauja kartu su jaunėliu broliu Džeisonu, savininkas išskirtinio titulo nuspelnęs ne daugiau, nei jo maitinimo įstaiga verta „Michelin“ žvaigždutės. Todėl visada stengiuosi priminti, kur įsitaisiusi jo užkandinė – vienoje iš geidžiamiausių Kalifornijos pakrantės vietų. Čia, pačiame romaus miestelio, praminto Pasmėnulio

įlanka, centre, iš didžiulės terasos atsiveria vaizdai į Ramiojo vandenyno saulėlydžius. O dėl Danio užkandinės moliuskų troškinio žmonės važiuoja tiek iš San Fransisko, tiek iš San Chosė, pasiryžę kirsti netgi Santa Kruso kalnus.

Kelias minutes pažvanginu indus ir pagaliau sėdame valgyti. Lėkštėse – daug salotų su šonine ir ką tik iš orkaitės ištrauktos karštos bandelės. Danielis pripila taures vyno, o butelį, – dar likęs koks trečdalis, – pasistato netoli savęs. Ramiai šypsosi man, nors atrodo skęstąs mintyse. Kai šitaip susimąsto, kažkuo primena jauną Polą Niumeną.

– Na, *bon appétit*, – tariau.

Tai du iš kelių prancūzų kalbos žodžių, kuriuos sugebėjau išmokti.

Danielis vypsavo į maistą – kritiškai, bet kartu ir nuotaikingai. Iš po kumpio ir grybų sluoksnių, apšlakstytų citrinos sultimis, išdygęs salotų gniužulas – žinoma, dabar jis tarsi apvytęs. Bet taip ir turi atrodyti. Šiaip ar taip, žiūrint į mano darbo vaisių seilės toli gražu netįsta. Net jeigu nuo to priklausytų mano likimas, nesugebėčiau restorane ruošti akiai patrauklių patiekalų.

– Neblogas mėginimas, – sukikena Danielis, šakute pameigia didžiulį kąsnį, įsideda jį į burną ir ima aistringai grumšnoti. – Mmm... Kaip skanu.

Mano skruostai įsiplieskia kaip žarijos. Ne atjautos iš jo noriu.

– Ačiū, bet...

– Ne, tikrai. Pasakiškai gardu, – prideda linksėdamas ir greitai ištuština lėkštę. – Manau, reikėtų įtraukti tai į meniu.

– Aha, patikėjau.

Paragauju ir pati. *Tikrai* skanu. Gūžinės salotos šiek tiek vystelėjusios, bet vis dar gaivios ir traškios. Visą patiekalą persmelkė šoninės gardumas, tobulai susimaišęs su citrinų

sultimis. Be to, malonių akcentų suteikė ir žolelės su pipirais. Nusišypsau kaip savo pirmuoju šedevru besididžiuojanti pradedančioji menininkė.

– Kaip tai pavadinsime? – klausia Danielis, į lėkštę dėdamasis antrą porciją.

– Tiesiog salotos su šonine. Radau receptą internete. – Į burną įsimetu dar vieną nemažą kąsnį ir mėgaujuosi gomurį kutenančiu skoniu mišiniu. – Nejuokauji? Tikrai įtrauksi mano salotas į užkandinės meniu?

Danielis pakelia taurę.

– Be abejo. Tačiau bus sunku atitaikyti laiką. Tikrai neveršime klientų laukti, kol paruoštos salotos dar dešimt minučių vėsinsis šaldytuve. Taip pat negalime jų prisigaminti iš anksto, nes labai greitai pradingtų visa tekstūra, net jei laikytume šaltai. – Jis apsilblausiusiu žvilgsniu klaidžioja po tuščią lėkštę, kurioje ką tik suvalgytos salotos spėjo palikti sulčių pėdsakų. – Reikėtų kiekvienąsyk jas ruošti šviežias, o lankytojus aptarnaujantis personalas turėtų išlošti daugiau laiko, kol mes kokioms trisdešimt sekundžių įjungtume greitojo šaldymo aparatą. – Dar viena tylaus susimąstymo akimirka. – Receptą papildyčiau askaloniniais česnakais ir lašeliu Dijono garstyčių. Tai būtų tikra skonio bomba burnoje.

Patraukau pečiais. Nesu tiek kvalifikuota, kad numanyčiau, kaip mano receptą paveiktų garstyčios ir česnakai. Kitaip nei Danielis, mintyse nesugebu įsivaizduoti vienokio ar kitokio skonio.

– Įtrauk jį į užkandžių meniu, – pasiūlau. – Įprastai žmonės, užsisakantys užkandžių, staliukus užima ilgesniam laikui.

Danielis įdėmiai nužvelgia mane. Išsyk pajuntu, kaip nuo to žvilgsnio kažkur viduje įsiplieskia lėtai plintančios liepsnos. Tai geriau už bet kokias nevaisingumą gydančias injekcijas. Velniop jas.